

Fradrag for pasienten for utgifter til tannbehandling

Det nærmer seg tiden for innlevering av selvangivelse og erfaringsmessig vil da tannleger få spørsmål om det er mulig å få fradrag for utgifter til tannbehandling.

Mange tannbehandlinger gir rett til støtte fra folketrygden, dette forutsettes det at tannlegene er kjent med. Her omtales kun forhold som kan gi pasienten krav på særfradrag eller for øvrig få nedsatt skatt av rimelighets-hensyn.

Skatteloven § 6–83 inneholder en bestemmelse som sier at det kan innrømmes særfradrag når skattyteren i inntektsåret har hatt usedvanlig store utlegg på grunn av sykdom eller annen varig svakhet som han, eller en person han forsørger, lider av.

Ifølge ligningspraksis og lignings-ABC så vil utgifter til tannbehandling som hovedregel ikke gi rett til slikt særfradrag. Tannbehandling vil oftest bli definert som «forsømt vedlikehold», og kun i mer sjeldne tilfeller kunne godtas som varig sykdom.

Noen tannsykdommer er imidlertid godtatt som varig sykdom og gir rett til

særfradraget dersom utgiftene utgjør minst kr 9 180. Disse tilfellene er:

– Tannkjøtt sykdom ansees som en varig sykdom. Foreligger det en varig tannkjøttlidelse (men ikke apikal periodontitt som skyldes karies), må kostnadene til behandling, herunder innsetting av bro/nye tenner mv., ansees som en kostnad som skyldes varig sykdom.

– Bruksisme (tanngnissing, tannskjæring) og agenisi (manglende tanndannelse) ansees som sykdom.

– Utskifting av amalgamfyllinger der dette er nødvendig, kan også gi rett til særfradrag.

For at særfradrag skal kunne gis, forutsettes det årsakssammenheng mellom sykdommen og kostnadene. I dette ligger at det må dreie seg om en kostnad som ikke hadde påløpt, eventuelt ikke hadde vært så stor, dersom sykdommen ikke forelå. Når skattyteren har krav på særfradrag, skal særfradraget settes til de faktiske kostnadene. Det er ingen begrensning oppad for særfradragets størrelse.

Dersom krav om fradrag for utgifter

til tannbehandling nektes, så kan forholdet likevel gi grunnlag for at skatten reduseres av rimelighetshensyn. Ligningsloven § 9–12 sier at når det på grunn av særegne forhold må antas å ville virke særlig ubillig overfor en skattyter å kreve at han skal betale hele skatten, kan den som treffer avgjørelse om ligningen innberette forholdet til det utvalg som er nevnt i skattebetalingslovens § 42, og foreslå at skatten blir satt ned eller ettergitt. Betydelige og uventede utgifter til nødvendig tannbehandling kan da sammen med andre faktorer gi grunnlag for å anmode om nedsettelse av skatten. Andre faktorer vil typisk være dårlig økonomi, andre uforutsette utgifter eller sykdom.

*Dag Kielland Nilsen
juridisk rådgiver, NTF*